

er kun den af Voldslyst og Voldsvane fremgaaede Voldshandling, som her skal rammes. Saa ønskeligt som det kan være at bringe Tvangsarbejde i Anvendelse herfor, saa vigtigt er det paa den anden Side at sørge for, at denne Særstraf ikke kan blive anvendt uden i de Særtilfælde, for hvilke den er bestemt. At Lovforslaget giver Domstolene et Valg, saa at Tvangsarbejde ikke for noget Tilfælde er den absolut forestrevne Straf, er ikke tilstrækkeligt. Valget maa ikke være stillet saaledes, at det, truffet korrekt efter Lovens Ord, kan give et Resultat, der strider mod Lovens Hensigt. I sin Søgen efter en Begrebsbestemmelse for den Art Vold, som bør belægges med Tvangsarbejde, har man i Udvalget — for paalideligt at udelukke, hvad der ikke bør komme med — set sig nødsaget til at ty til det Rendemærke, som Forbrydelsens Gentagelse afgiver. Dog er det dertil sigtende Vindringsforslag affattet saaledes, at tidligere Straffedom ikke behøver at være affagt i Henhold til nærværende Lov.

Tvangsarbejdsstraffen fremtræder altsaa i nedenstaaende Vindringsforslag som en Gentagelsesstraf.

At de Tilfælde, hvori Tvangsarbejde efter en saadan Regel vil blive anvendt, ville være saa, kan ikke udgøre nogen Indvending imod Reglen. Straffetilfældene af denne Art bør være saa, fordi Forseelsetilfældene af tilsvarende Art i Virkeligheden ere saa. Det gælder ikke om at saa den ekstraordinære Straf meget anvendt, men om at ramme enkelte ekstraordinære Voldshandlinger med en Straf, der modvirker, at de saa Tilfælde af denne Art blive til mange.

Naar simpel Vold (Strfl. § 200) af ondartet Bestaffenhed skal kunne straffes med Tvangsarbejde, er det rimeligt, at de i Strfl. §§ 201—203 omhandlede Voldshandlinger, for saa vidt Straffen derfor ikke vilde stige til Strafarbejde, ogsaa skulle kunne det, naar de ere af samme Bestaffenhed. Herved er for Ugtefolks Bedkommende et særøget Hensyn at tage til den forurettede Ugtefælles — altsaa da i de allerfleste Tilfælde Hustruens — billige Krav paa ikke at lide Tab i sin Forsørgelse ved Straffe-

tidens Forlængelse ud over, hvad Straffesjemedet med Nødvendighed kræver. Men det tør antages i Reglen at blive oplyst, om Gerningsmanden forsørger sin Familie eller ej, og da vil Dommeren i førstnævnte Tilfælde ikke lettelig ombytte en almindelig Strafart, der medfører kortere Straffetid, altsaa da navnlig Fængsel paa Band og Brød, med den ekstraordinære Tvangsarbejdsstraf, selv om Betingelserne for dennes Anvendelse ellers ere til Stede.

Foruden de foran omtalte, af Lovforslagets Sjemed angivne Bestemmelser indeholder Lovforslaget en Lejlighedsbestemmelse, der ikke har nogen nødvendig Forbindelse med Lovforslagets øvrige Indhold, den nemlig, at Bryggestraf skulde indføres i Tvangsarbejdsanstalterne som Disciplinærstraf paa Personer, der i Henhold til Dom ere henrette til Tvangsarbejde. Det maa hertil siges, at da der ikke vides noget om, at der hidtil har vist sig Trang til Anvendelse af nogen ny Strafart paa de mange domfældte, som allerede nu henfælde i Anstalterne, er det lidet rimeligt, at der skulde blive Trang dertil paa Grund af de saa, der ville blive bragte derind ved en Lov som nærværende, og hvis en saadan Trang skulde opstaa, vil Bryggestraf sikkerlig ikke være det rette Middel til at afhjælpe Trangen. Den nævnte Bestemmelse bør derfor formentlig udgaa af Lovforslaget.

I Henhold til alt foranført stiller Flertallet (Udvalget med Undtagelse af Harald Jensen, der forbeholder sig sin Stilling, og for Vindringsforslag Nr. 7's Bedkommende endvidere med Undtagelse af Reib, ligesom Klein ikke i alle Punkter kan tiltræde de foranstaaende Bemærkninger) følgende

Vindringsforslag:

Til § 1.

1) I Linie 1 ændres „Person“ til „fagesløs Person, det er en saadan, som ikke har foretaget noget, der kunde give rimelig Anledning til Voldsgerningen“.